

Zeer geachte Heeren en Broederen!

Laat het u niet bevreemden, zoo ik voor ditmaal mijn openingswoord vastknoop aan wat in oude dagen, heel ons land over, de juichkreet van onze bouwlieden was, als eindelijk dan toch de nok op het nieuw te bouwen huis was gekomen en de balkenkap nu op de muren stond. Dan toch riep al het bouwvolk, en ze voegden de daad bij den uitroep: „Nu de Meiboom in de kap!”

Gij herinnert u, of gist anders wel, wat die Meiboom oudtijds beduidde. Althans na April liep het hout in 't woud weer uit en alle stam en tak schoot nieuw groen lot. Het lenteloof pronkte, en in dat Lenteloof zag al het volk de triomf weer van het leven op den dood; het van zich afschudden van den bangen druk, dien de winter had gebracht; een symbool van zegepraal na lange spanning; een vreugdeteeken na geleden teleurstelling; de groenende hoop voor de toekomst. Vandaar dat ze in de Meimaand zulk een weer uitlopend boomke uit het bosch haalden en overal voorzetten en overal aanbonden, bij wat hun liefde had. Een Meiboomke vond de jonge dochter des morgens voor haar venster, in nachtelijke liefde daar door haar minnaar geplant. Voor den landsheer en schout gold het als teeken van eerbied, en schier nergens ontbrak die Meiboom, waar men eerbetoon of toewijding bedoelde.

En zoo nu was het ook onder onze bouwlieden destijds zet en regel, om, als men met het nieuwe huis zóó ver was, dat het fundament in den grond lag, op dat fundament de muren stonden, en op die muren de binten in de kap waren gespannen, eer men het laatste loodje leggen ging, een toon van dank en jubel te doen hooren, en dan werd de Meiboom ladder en stellage langs naar boven gedragen, en aan den kapbalk vastgebonden. En als dan zoo de Meiboom in de kap stond, kreeg al het volk een dag vrij af, was er één zingen van de Mei in heel den bouwkring, en sprak zich de zelfvoldoening en dank van bouwheer